

- 3) W przypadku, gdy w ww. okolicznościach znaczenie ma moment złożenia wniosku o rejestrację:

Czy należy stwierdzić nieważność znaku towarowego już wtedy, jeśli nie jest jasne i nie może już zostać wyjaśnione, czy w momencie złożenia wniosku o rejestrację znak ten uzyskał charakter odróżniający w następstwie jego używania albo czy stwierdzenie nieważności tego znaku wymaga, aby wnoszący o stwierdzenie nieważności znaku wykazał, że w momencie zgłoszenia wniosku o rejestrację znak towarowy nie uzyskał charakteru odróżniającego w następstwie jego używania?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych, Dz.U. L 299, s. 25.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 20 lutego 2013 r. w sprawie T-241/09 Nikolaou przeciwko Europejskiemu Trybunałowi Obrachunkowemu, wniesione w dniu 25 kwietnia 2013 r. przez Kalliopi Nikolaou

(Sprawa C-220/13 P)

(2013/C 189/19)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Kalliopi Nikolaou (przedstawiciel: adwokat V. Christianos)

Druga strona postępowania: Europejski Trybunał Obrachunkowy

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylene wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 20 lutego 2013 r. w sprawie T-241/09 i przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania;
- obciążenie drugiej strony postępowania kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

- 1) Wnosząca odwołanie utrzymuje, że wyrok Sądu z dnia 20 lutego 2013 r. zawiera oceny prawne stanowiące oczywiste naruszenie norm prawa Unii i kwestionuje je w drodze odwołania.
- 2) Zdaniem wnoszącej odwołanie zaskarżony wyrok należy uchylić, gdyż narusza on prawa podstawowe oraz zasady prawa Unii, ze względu na błędną wykładnię i błędne zastosowanie prawa Unii Europejskiej i brak właściwości. Konkretnie zarzuty odwołania brzmią następująco:

- po pierwsze, naruszenie domniemania niewinności;
- po drugie, naruszenie zasady lojalnej współpracy z Tribunal d'arrondissement w Luksemburgu, wyrażonej w art. 4 ust. 3 TUE;
- po trzecie, brak właściwości;
- po czwarte, błędna wykładnia i błędne zastosowanie prawa Unii w odniesieniu do przesłanek powstania odpowiedzialności pozaumownej oraz decyzji Trybunału Obrachunkowego 99/50.

Skarga wniesiona w dniu 25 kwietnia 2013 r. — Królestwo Niderlandów przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa C-223/13)

(2013/C 189/20)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Królestwo Niderlandów (przedstawiciele: K. Bulterman i J. Langer, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Komisji (UE) nr 93/2013 z dnia 1 lutego 2013 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 2494/95 dotyczącego zharmonizowanych wskaźników cen konsumpcyjnych w odniesieniu do ustanawiania wskaźników cen mieszkań i domów mieszkalnych zajmowanych przez właściciela (Dz.U. 33, s. 14), o ile art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 92/2013 nie może zostać oddzielony od pozostałych przepisów tego rozporządzenia;
- tytułem żądania ewentualnego: stwierdzenie nieważności art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy

Naruszenie art. 5 ust. 3 rozporządzenia nr 2494/95 (¹), względnie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości, ponieważ na podstawie art. 4 ust. 1 rozporządzenia nr 93/2013 jako jednostka redagująca prawnie wiążący podręcznik został określony Eurostat a nie Komisja, jako instytucja UE.